

Kemikaliekontrollen i finansåret 1963-64

Ved J. L. SCHNICKER

Den 5. aug. 1963 udstedte landbrugsministeriet en tillægsbekendtgørelse, hvorved vækstretarderende stoffer, hvorved forstås stoffer, der sælges til anvendelse med henblik på reduktion af længdevæksten af kulturplanter, blev inddraget under bestemmelserne i bekendtgørelse nr. 289 af 25. september 1961 om midler til bekæmpelse af plantesygdomme, ukrudt og visse skadedyr samt om midler til regulering af plantevækst. Endvidere blev listen til § 17 ændret. Ændringerne går ud på, at der foruden fortegnelsen over de generiske benævnelser, der *skal* benyttes ved indholdsangivelser for bekæmpelsesmidler indeholdende de pågældende virksomme stoffer (listens afsnit 1.), tillige fastsættes en fortegnelse over generiske benævnelser for visse andre virksomme stoffer, for hvilke anvendelsen af de omhandlede benævnelser er frivillig i den forstand, at de pågældende stoffer kan deklarerer enten med den fastsatte generiske benævnelse eller med den i listen angivne kemiske formel (listens afsnit 2.). Optagelsen i listens afsnit 2 er foreløbig, og navnene må forventes at blive overflyttet til listens afsnit 1, når de er blevet fastlagt af ISO (International Organization for Standardization). EPN og 666 er overført fra den obligatoriske liste til den valgfri liste, og ændrede generiske benævnelser er fastsat for følgende stoffer:

<i>Tidligere generiske benævnelse:</i>	<i>Ny generiske benævnelse:</i>
CMU	monuron
demeton-O	demeton-S
demeton-S	demeton-O
difenson	chlorfenson
ethylthiometon	disulfoton
glyodinacetat	glyodin
methyldemeton-O	demeton-S-methyl
methylparathion	parathion-methyl
methylthiometon	thiometon
Sulfo-TEPP	sulfotep

I analysedeklarationen til rotenonholdige midler skal totalæteropløselig ekstrakt ikke mere deklarerer, idet landbrugsministeriet samtidig fastsatte, at der til brug ved analyse af rotenon i knust longocarpus- og derrisrod og i ekstrakter af sådanne rødder skal anvendes en af CPAC (Collaborative Pesticides Analytical Committee) i FAO Plant Protection Bulletin, juni 1960, vol. 10., pag. 67-69 offentliggjort analysemetode.

En forening forsendte et bekæmpelsesmiddel i fareklasse C på den måde, at en mærkeseddel forsynet med adresse blev klæbet over etiketten, således at etiketten kunne blive revet delvis itu, når mærkesedlen blev revet af, inden midlet blev udleveret til forbruger. Landbrugsministeriet fandt, at det efter omstændighederne ville være tilstrækkeligt, at foreningen blev gjort opmærksom på, at den anvendte mærkningsmetode kan medføre, at bestemmelsen om, at de på etiketten krævede angivelser skal være anbragt tydeligt, ville kunne blive overtrådt, hvorfor foreningen skulle anmodes om at foretage adressemærkningen på en sådan måde, at etikettens tekst ikke ødelægges. Landbrugsministeriet tilføjede, at landbrugsministeriets cirkulære nr. 149 af 1. nov. 1954 om nye regler for midler til bekæmpelse af plantesygdomme, ukrudt og visse skadedyr (Til fabrikanter og forhandlere m.m. af bekæmpelsesmidler) gav udtryk for det princip, at etiketterne skal være fæstnet således på pakningerne, at de må forventes at blive på disse, indtil indholdet er opbrugt. Da et tilsvarende cirkulære ikke blev udsendt ved ikrafttrædelsen af de nye bestemmelser i 1961, er udtalelsen ikke blevet gentaget, men efter landbrugsministeriets opfattelse har det udtalte princip fortsat gyldighed, og der vil derfor tillige foreligge overtrædelse af bekendtgørelsens § 14, såfremt vedkommende fabrikant anbringer mærkning på en sådan måde, at den påbudte etikette ødelægges ved emballagens åbning.

Et selskab, som forhandlede et bekæmpelsesmiddel i sække, som var lukket ved sammensyning af sækkene, uden at trånderne var forsynet med plomber, blev af landbrugsministeriet anmodet om fremtidig at ville foretage en forsegling eller plombering af sækkene, da selskabet i modsat fald ville udsætte sig for, at der blev rejst tiltale imod selskabet med påstand om idømmelse af bøde. Selskabet meddelte landbrugsministeriet, at sel-

skabet var absolut uenig med ministeriet i dets opfattelse af, at anbrud af en sæk, der alene er syet sammen, ikke kan betragtes som umiddelbart synlig. Selskabet var dog indforstået med at afstå fra en retslig prøvelse af ministeriets synspunkt og efterkomme ønsket om en eller anden form for plombering, såfremt ministeriet kunne anvise selskabet en metode, der er praktisk anvendelig, hvilken også må omfatte forsegling af sækk bunden og eventuelt sidesømmene. Efter brevveksling mellem landbrugsministeriets giftnævn og kemikaliekontrollen meddelte landbrugsministeriet selskabet, hvorledes problemet blev løst af forskellige firmaer, idet landbrugsministeriet bemærkede, at det kun kræves, at sækkenes påfyldningsåbning er forseglet, og at brud i bund eller sidesømme vil være en helt anden overtrædelse af § 14, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 289 af 25/9-61, idet der i så fald ville foreligge enten det forhold, at emballagen ikke har været tilstrækkelig stærk, eller at detailhandleren har brudt pakningen med henblik på udvejning.

De 8. nov. 1963 tilbagekaldte landbrugsministeriets giftnævn klassificeringen af samtlige bekæmpelsesmidler indeholdende aldrin og tilkendegav samtidig, at bekæmpelsesmidler med indhold af nævnte stof fremtidig kun kunne tillades anvendt til bejdsning af sædekorn og rapsfrø. Foreningen af fabrikanter og importører oplyste, at der hos medlemmer af foreningen fandtes lagre af bekæmpelsesmidler med indhold af aldrin beregnet til anvendelse til de nu forbudte formål svarende til ca. et halvt års forbrug, og at disse bekæmpelsesmidler repræsenterede en værdi af ca. 200.000 kr. Foreningen henviste til, at lagre af bekæmpelsesmidler som de omhandlede, der befandt sig hos grossister og detaillister, kunne afsættes uden hensyn til forbudet uden begrænsning af nogen art, og ansøgte om, at det tillades de fabrikanter og importører, der ligger inde med færdigvarer af de her omhandlede midler, at afhænde disse. Det blev oplyst, at de pågældende bekæmpelsesmidler ikke er egnet til andre anvendelser end de hidtil tilladte og ikke uden uforholdsmæssig bekostning kan ændres eller ompakkes således, at de kan anvendes til de nu tilladte formål. Midlerne måtte efter al sandsynlighed destrueres, hvis foreningens andragende ikke blev imødekommet. Landbrugsministeriets giftnævn oplyste, at giftnævnet anså stof-

fet for at være så farligt, at den nu forbudte anvendelse ikke kunne anses for forsvarlig, og under hensyn hertil beklagede landbrugsministeriet at måtte meddele, at man ikke ville finde det forsvarligt at ophæve giftnævnets beslutning eller at meddele dispensation fra denne, og man så sig derfor ikke i stand til at imødekomme ansøgningen.

Midler til bekæmpelse af plantesygdomme og insekter i land og havebrug

En fabrikant, som tidligere var pålagt en bøde på 500 kr., fordi etiketten til et middel mod orm i gulerødder ikke var godkendt af landbrugsministeriets giftnævn, havde kun delvis rettet etiketten, ligesom han ikke havde indsendt den ændrede etikette til nævnet til godkendelse. Landbrugsministeriet anmodede politimesteren om at rejse tiltale og søge fabrikanten idømt en passende bøde. Fabrikanten vedtog en bøde på 1000 kr.

Med bekendtgørelse nr. 289 af 25/9-61 blev det fastlagt, at en fabrikant eller importør, som i avertissementer m.v. anbefaler et bekæmpelsesmiddel mod andre angreb eller på anden måde (f.eks. vedrørende styrke, mængde, holdbarhed) end omfattet af anerkendelsesteksten fra statens forsøgsvirksomhed i plantekultur eller fra statens skadedyrlaboratorium, altid skal anføre anerkendelsesteksten, og at det er forbudt at reklamere med anerkendelsen på anden måde end ved nøjagtig gengivelse af nævnte tekst.

Statens plantepatologiske forsøg havde med en skrivelse af 22. jan. 1962 meddelt en fabrikant, at han, grundet på de af ham fremhævede vanskeligheder ved at fremskaffe ændrede etiketter til de pakninger, som blev udleveret til brug i sæsonen 1962, kunne påklæbe pakningerne særskilt etikette med anerkendelsesteksterne. Statens plantepatologiske forsøg måtte dog forbeholde sig ret til først at godkende ikke alene anerkendelsesteksterne, som i udførelse og størrelse burde svare til etiketten på vedkommende pakning, med tillige teksternes placering på pakningerne, og statens plantepatologiske forsøg henstillede, at etiketter på pakninger, der udleveredes til brug i sæsonen 1963 og senere, blev bragt i overensstemmelse med bekendtgørelsens bestemmelser. Fabrikanten fortsatte imidlertid med at benytte de gamle etiket-

ter uden angivelse af anerkendelsestekstens ordlyd, og det fremgik endvidere, at fabrikanten i 1963 havde trykt nye oplag til visse af bekæmpelsesmidlerne uden at optage anerkendelsesteksten i etiketterne. Fabrikanten udtalte, at det havde været hans agt at bringe etiketterne i overensstemmelse med bekendtgørelsens regler til sæsonen 1964. Fabrikanten erkendte, at man måske nok havde trukket det noget længere ud med hensyn til trykning af nye etiketter, men at dette udelukkende skyldtes, at oplaget af etiketter var så stort, at der også spillede et økonomisk spørgsmål ind. Der blev rejst tiltale mod fabrikanten, som vedtog en bøde på 1000 kr.

Et selskab, som tidligere havde fået bøde for forhandling af utætte pakninger, pakninger, som ikke var forsynet med fremstillingsdato, pakninger, som ikke var forsynet med plomber, pakninger, som var forsynet med skodesløst påklistede etiketter og pakninger, som ikke var forsynet med de foreskrevne etiketter, fortsatte med at have sådanne pakninger på markedet. Selskabet hævdede, at nogle af pakningerne var udleveret til depoterne, inden selskabet var pålagt bøde for lignende forhold, at depoterne tilbageholdt sådanne pakninger, samt at plomberne måtte være faldet af under transporten. Landbrugsministeriet udtalte, at opbevaring på depot må antages at være sket med henblik på forhandling på selskabets vegne, således at forholdet ikke kunne anses for at være forældet, at selskabet var ansvarlig for overtrædelserne, hvorved iøvrigt henvistes til, at forsøg på overtrædelse er strafbart, at det efter landbrugsministeriets formening er selskabets pligt at sørge for en sådan plombering at plomberne kan forblive på pakningerne også efter transport, og at det påhviler selskabet at sørge for, at etiketterne er ordentlig fastklæbet. Selskabet hævdede endvidere, at enkelte af pakningerne var udleveret til demonstrationsformål. Landbrugsministeriet måtte holde for, at emballage til demonstrationsformål, som ikke opfylder de krav, som landbrugsministeriets giftnævn stiller med hensyn til etikettering, ikke må være færdigpakkede pakninger, men kun må være tom emballage. Selskabet havde endvidere til en kolonial-, korn- og foderstofforretning, som tillige har maskinstation, der erhvervsmæssigt udfører bekæmpelse for andre, udleveret 2 kviksølvholdige afsvampningsmidler i den originalpak-

ning, i hvilken de var modtaget fra udlandet, idet selskabet forklarede, at maskinstationen skulle afprøve, hvorvidt midlerne kunne anvendes i maskinstationens afsvampningsanlæg. Kemikaliekontrollen måtte holde for, at sådanne pakninger skal overholde bestemmelserne angående etikettering, idet der ikke var tale om »privat afprøvning«. Kontrollen henledte specielt opmærksomheden på, at der på de godkendte etiketter til midlerne står opført: »*Det behandlede korn er giftigt* og må ikke anvendes som brødkorn eller til opfodring. Dog kan det i små mængder tilblandes hønsefoder. Sække må ikke anvendes til brødkorn«, og at sække med afsvampet korn ved erhvervsmæssig afsvampning skal påbindes en mærkeseddel, hvor ovennævnte advarsel skal stå på samme side som angivelsen af sakkens indhold. Landbrugsministeriet anmodede om, at der blev rejst tiltale mod selskabet, og at dette søgtes idømt en passende bøde.

På et selskabs depot forefandtes 18 forsendelser hver indeholdende 4×3 kg af et bekæmpelsesmiddel i fareklasse A, forsynet med den af landbrugsministeriets giftnævn til selskabet godkendte etikette. De 18 forsendelsesemballager var ikke forsynet med den for midlet godkendte etikette eller med en særlig etikette med ordene: »Advarsel. Indeholder bekæmpelsesmiddel i fareklasse A« samt det af giftnævnet for pågældende fareklasse påbudte giftmærke. Forsendelserne var befordret med statsbanerne og med fragtmand. Selskabet erkendte, at bekendtgørelsens bestemmelser var overtrådt, men selskabet mente ikke, at det havde noget ansvar, idet selskabet havde overladt etikettering og forsendelse til et firma, som var fuldt inde i bekæmpelsesmiddellovgivningens regler, da firmaet selv fremstillede bekæmpelsesmidler i fareklasserne A, B og C. Firmaet erkendte overtrædelserne med bemærkning, at arbejderne, som pakkede forsendelsesemballagerne, ikke havde været opmærksom på, at forsendelsesemballagerne ikke var forsynet med etiketter. Da firmaet ikke havde udvist fornøden forsigtighed og agtpågivenhed ved forsendelse af et bekæmpelsesmiddel i »Fareklasse A« og tillige havde overtrådt de danske statsbaners bestemmelser i godsbefordringsreglerne, indstilledes det, at der blev rejst tiltale mod firmaet, og at dette søgtes pålagt en bøde på ikke under 500 kr., hvilken bøde firmaet vedtog.

Et firma forhandlede et bekæmpelsesmiddel i aerosolform indeholdende et andet drivmiddel end det af landbrugsministeriets giftnævn ved klassificeringen forudsatte. Landbrugsministeriets giftnævn havde tidligere afslået at klassificere midlet, fordi drivmidlet var metylendiklorid. Firmaet havde derefter ansøgt om at få midlet klassificeret uden indhold af metylendiklorid, og midlet var blevet henført til fareklasse C. Ved analyse af det på markedet gående bekæmpelsesmiddel viste det sig, at midlet indeholdt 5 pct. metylendiklorid. Firmaet forklarede, at den udenlandske fabrik, som fremstillede midlet, skulle fremstille det uden indhold af metylendiklorid, og at firmaet var ude af stand til at kontrollere rigtigheden heraf, men havde stølet på den udenlandske fabrik, og firmaet havde ikke ladet midlet analysere, forinden det blev bragt på markedet. Da det må betegnes som en meget grov overtrædelse at bringe et bekæmpelsesmiddel på markedet, som landbrugsministeriets giftnævn havde afslået at klassificere grundet på indhold af sundhedsfarligt stof, indstillede kemikaliekontrollen sagen til tiltalerejsning med påstand om en bøde på ikke under 2000 kr. Midlet var af amerikansk oprindelse, og det blev fremstillet i Sverige. Det svenske selskab meddelte landbrugsministeriets giftnævn, at selskabet, forinden eksporten til Danmark af midlet begyndte, ændrede recepten for midlet til ikke at omfatte methylenklorid, men at selskabet overså, at det koncentrat, som selskabet benyttede ved fremstilling af midlet, og som stammede fra USA, indeholdt methylenklorid, og selskabet ansøgte om tilladelse til salg af de pakninger, som selskabet havde leveret til den danske importør. Giftnævnet henstillede til landbrugsministeriets afgørelse, hvilken betydning der med henblik på spørgsmålet om tiltalerejsning kunne tillægges den af det svenske selskab givne forklaring på, hvorfor midlet indeholdt methylenklorid, og meddelte landbrugsministeriet, at det middel, der findes i de her til landet indførte aerosolbeholdere, måtte anses for et andet middel end det af nævnet klassificerede middel, således at disse pakninger kun lovligt kunne sælges, såfremt der af landbrugsministeriet blev givet dispensation fra bekendtgørelsens § 19, stk. 1, med hensyn til disse pakninger, hvilket nævnet for sit vedkommende ikke kunne anbefale og henstillede, at landbrugsministeriet tilskrev det svenske selskab eller eventuelt den

danske importør i overensstemmelse hermed. Landbrugsministeriet meddelte det svenske selskab, at ansøgningen om, at det allerede til Danmark leverede parti tillodes solgt, uanset at aerosolen indeholder methylenklorid, ikke kunne imødekommes, og anmodede vedkommende politimester om at rejse tiltale mod det importerende danske selskab for overtrædelse af bestemmelserne om, at stoffer eller blandinger, der sælges som bekæmpelsesmidler, ikke må være giftigere eller farligere end angivet på pakningen, og at et bekæmpelsesmiddel ikke må bringes på markedet, førend midlet er klassificeret af landbrugsministeriets giftnævn, og nævnet har godkendt brugsanvisning og etikette til det. Landbrugsministeriet anmodede politimesteren om under sagen at søge selskabet idømt en bøde på ikke under 2000 kr. Ved fastsættelsen af bødens størrelse bemærkede landbrugsministeriet, at man måtte betragte det som en alvorlig overtrædelse af bekendtgørelsens bestemmelser at bringe bekæmpelsesmidler på markedet med indhold af stoffer, der ifølge giftlovgivningen er betegnet som sundhedsfarlige, og som giftnævnet ikke kan godkende i bekæmpelsesmidler.

Midler til bekæmpelse af møl, fluer, utøj m. m.

Et mølbekæmpelsesmiddel, som skulle indeholde 1,9 g lindan pr. strimmel, indeholdt kun fra 1,42 til 1,66 g. Importøren oplyste, at det varierende indhold skyldtes, at det var forbundet med store vanskeligheder at foretage en helt ensartet imprægnering med lindan, og at deklARATIONEN ville blive ændret til 1,5 g pr. strimmel, uden at der ville blive foretaget nogen ændring af de ved imprægneringen påførte mængder lindan. Midlet var ikke afprøvet af statens skadedyrlaboratorium med anerkendelse for øje, idet dette måtte anse midlet for at være af alt for ringe virkning til mølbekæmpelse. Importøren vedtog en bøde på 2000 kr.

Der blev også rejst tiltale mod et andet firma, som importerede det samme mølbekæmpelsesmiddel med angivelse af 1,9 g lindan pr. strimmel, medens strimlerne kun indeholdt ca. 1,6 g lindan. Også dette firma vedtog en bøde på 2000 kr.

Et selskab forhandlede et middel til bekæmpelse af insekter med angivelse af at indeholde 4,57 pct. piperonylbutoxyd, medens

varen ved kontrollens analyse viste sig kun at indeholde 3,66 pct., fordi selskabet i analysedeklarationen havde angivet den tekniske vare i stedet for den kemisk rene vare. Pakningerne var ikke forsynet med fabriktionsdato, og etiketten var ikke godkendt af landbrugsministeriets giftnævn. Selskabet oplyste, at midlet af landbrugsministeriets giftnævn var henført til fareklasse C, at dette ganske vist var sket under et andet navn, og at selskabet ca. 1½ år senere traf beslutning om, at midlets navn blev ændret, samt at det lange tidsrum havde bevirket, at selskabet havde glemt, at landbrugsministeriets giftnævn ikke havde godkendt etiketten. Selskabet vedtog en bøde på 1000 kr.

En desinfektør havde hos et kemikaliefirma indkøbt 10-17 og 17 kg natriumsiliciumfluorid, og ved kontrollens besøg udtalte han, at han havde anvendt det til bekæmpelse af myrer og kakerlakker på et statshospital. Desinfektøren havde ikke fået midlet klassificeret af landbrugsministeriets giftnævn og havde ikke fået etikette og brugsanvisning godkendt af nævnet, hvorfor landbrugsministeriet anmodede vedkommende politimester om, at der blev rejst tiltale for overtrædelse af § 19, stk. 1, i landbrugsministeriets bekendtgørelse nr. 289 af 25/9-61 og om, at der blev nedlagt påstand om idømmelse af en bøde på ikke under 500 kr. Politimesteren henstillede, at der ikke blev rejst tiltale mod desinfektøren, men mod kemikaliefirmaet, som havde udleveret natriumsiliciumfluoridet uden at sikre sig, at det ikke skulle bruges som bekæmpelsesmiddel. Kontrollen udtalte i sagens anledning, at natriumsiliciumfluorid er optaget i liste II (sundhedsfarlige stoffer) i lov nr. 119 af 3/5-61 om gifte og sundhedsfarlige stoffer, at kemikaliefirmaet er berettiget til at udlevere natriumsiliciumfluorid til enhver kunde, som indfinder sig, uden at forespørge, hvad kemikaliet skal bruges til, når firmaet blot overholder giftlovgivningens regler om emballering og etikettering, og at kemikaliefirmaet ikke havde overtrådt bekæmpelsesmiddel-lovgivningen, hvad desinfektøren derimod havde, idet han erhvervsmaessigt havde benyttet kemikaliet til bekæmpelse på statshospitalet, uden at landbrugsministeriets giftnævn ved klassificering af kemikaliet og godkendelse af etikette og brugsanvisning havde meddelt tilladelse til denne anvendelse af kemikaliet. Desinfektøren havde til arbejdstilsynet anmeldt at anvende gifte

i sin virksomhed, og arbejdstilsynet havde påtegnet anmeldelseskemaet, således at desinfektøren foruden sundhedsfarlige stoffer, som kan købes af enhver, tillige kunne indkøbe de egentlige gifte. På kontrollens foranledning blev denne indkøbstilladelse tilbageleveret til arbejdstilsynet, da desinfektøren ikke havde tænkt sig at henvende sig til landbrugsministeriets giftnævn om godkendelse af etiketter til bekæmpelsesmidler indeholdende gifte. Der blev rejst tiltale mod desinfektøren, som under retsmødet ændrede forklaring, idet han nu udtalte, at de af ham indkøbte 44 kg natriumsiliciumfluorid ikke var benyttet til udryddelse af myrer og kakerlakker på statshospitalet, men til forsøg i hans private have. Såvel anklagemyndigheden som domstolen fandt det derefter ikke muligt at pålægge desinfektøren en bøde grundet på bevisets stilling, og sagen afsluttedes med, at desinfektøren blev tildelt en advarsel for overtrædelse af reglerne om privat afprøvning. Desinfektøren havde ved kontrollens besøg et lager af egentlige gifte (arsenik, gult fosfor, natriumfluorid, brækvinsten, thalliumsulfat), som han havde overtaget fra sin forgænger. Ved retsmødet udtalte desinfektøren, at hele lageret var blevet tilintetgjort, således at indstillingen om, at lageret ved dom søgtes konfiskeret med henblik på tilintetgørelse, blev frafaldet, idet dommeren udtalte, at lageret ikke måtte forefindes, selv om kontrollen gik lige fra retsmødet hen til desinfektøren.

Midler til bekæmpelse af varmblodede dyr

En desinfektør fremstillede et warfarinholdigt og et thalliumsulfatholdigt rottebekæmpelsesmiddel. Det første var af landbrugsministeriets giftnævn henført til fareklasse, medens det sidste ikke var blevet klassificeret. Desinfektøren havde ikke fået etiketter godkendt til noget af midlerne, men forhandlede dem med de gamle etiketter, som måtte benyttes, inden midlerne blev bragt ind under bekæmpelsesmiddellovgivningens bestemmelser. Landbrugsministeriet indstillede, at der blev rejst tiltale, og at sagen søgtes afgjort med en passende bøde, idet landbrugsministeriet meddelte, at kemikaliekontrollen overfor ministeriet havde givet udtryk for, at bøden ikke burde sættes lavere end 500 kr. Desinfektøren vedtog en bøde på 700 kr.

En apoteker, som havde fået indenrigsministeriets godkendelse af etikette til et thalliumsulfatholdigt muldvarpeudryddelsesmiddel, og som ikke havde ansøgt landbrugsministeriets giftnævn om godkendelse af etikette og brugsanvisning, havde solgt 3×2 liter af midlet forsynet med de gamle etiketter. Apotekeren, som fra kemikaliekontrollen havde fået tilsendt bekendtgørelse nr. 289 af 25/9-61, erklærede, at han ikke var klar over, at midlet nu faldt ind under bekæmpelsesmiddelovningens bestemmelser. Landbrugsministeriet anmodede politimesteren om at søge apotekeren idømt en bøde på 100 kr. Apotekeren vedtog et bødeforlæg på 100 kr.

En desinfektør, som fremstillede og forhandlede et warfarinholdigt musebekæmpelsesmiddel, havde fået dette klassificeret af landbrugsministeriets giftnævn den 5. juli 1962, således at det ikke måtte forhandles med de gamle etiketter uden fareklasseangivelse efter den 5. oktober 1962. Desinfektøren fortsatte imidlertid med salget af midlerne i den gamle pakning, og han udtalte, at sagen helt var gået i glemmebogen. Midlet blev bl.a. forefundet på apotek, og det skal bemærkes, at det er ganske almindeligt, at apotekere og købmænd for at undgå at skulle have politimestrenes tilladelse til forhandling af bekæmpelsesmidler i fareklasse B, og for så vidt angår købmændene at skulle anskaffe sig giftskab, udelukkende hjemtager rotte- og musebekæmpelsesmidler, som kan fås i emballage uden angivelse af fareklasse. Landbrugsministeriet anmodede politimesteren i Esbjerg om at rejse tiltale mod desinfektøren og søge ham pålagt en bøde på ikke under 300 kr., som anført i kontrollens indberetning. Desinfektøren afmeldte midlet og vedtog bøden.

På et kommunekontor forefandt 2 polyethylenposer indeholdende warfaringryn, idet teksten på poserne var ganske ulæselig. Polyethylenposen med silketryk var godkendt af landbrugsministeriets giftnævn. Sagen blev forelagt landbrugsministeriets giftnævn, som for sit vedkommende henstillede, at der blev rejst tiltale mod fabrikanten for overtrædelse af § 14, stk. 5, i landbrugsministeriets bekendtgørelse nr. 289 af 25/9-61, som kræver, at angivelserne skal være anbragt tydeligt på pakningerne. Domstolen fandt ikke at det var bevist, at fabrikanten var skyld i, at teksten var ganske ulæselig, og sagen blev afsluttet med, at der

blev meddelt fabrikanten en advarsel, idet domstolen mente, at der kunde foreligge en mulighed for, at teksten var ulæselig grundet på uhensigtsmæssig opbevaring eller andre forhold, som ikke kunne lægges fabrikanten til last.

Et apotek havde på en politipåtegnet rekvisitionsblanket til en gartner udleveret 5 kg 1 pct. strykninnitratopløsning og 2 kg thalliumsulfatpulver. Gartneren havde benyttet strykninnitratopløsningen til udryddelse af muldvarpe, idet der hertil var brugt regnorme, som blev overhældt med giftopløsningen, medens thalliumsulfatpulveret blev blandet med majs og anbragt i jorden til udryddelse af mosegrise. Kontrollen anmodede vedkommende politimester om at rejse tiltale mod apoteket, som havde bragt bekæmpelsesmidlerne på markedet, forinden de af landbrugsministeriets giftnævn var henført til fareklasse, og forinden etiketter og brugsanvisning var godkendt af nævnet, og om at søge sagen afgjort med en bøde på ikke under 400 kr. Ved indstillingen havde kontrollen taget hensyn til de overordentlig store mængder gift apoteket havde udleveret og til, at landbrugsministeriets giftnævn, dersom apoteket havde ansøgt nævnet om klassificering af 1 % strykninnitratopløsning og thalliumsulfatpulver, ville have afslået ansøgningen. Kontrollen anmodede om, at sagen angående gartnerens overtrædelse af jagtlovgivningens bestemmelser måtte blive afgjort efter politimesterens skøn, idet kontrollen fremhævede, at apoteket måtte bære hovedansvaret for gartnerens overtrædelse af sidstnævnte lovgivning, idet man måtte være af den opfattelse, at et apotek må være fuldt fortrolig med regler for forhandling af bekæmpelsesmidler, som er omfattet af bekæmpelsesmiddelovgivningens bestemmelser, som bl.a. findes i apotekernes »håndkøbstakst«.

Et apotek havde på politipåtegnede rekvisitionsblanketter udleveret 1×100 og 2×100 g natriumfluorid til bekæmpelse af utøj på brevduer. En politiassistent havde til politirapporten udtalt, at natriumfluorid var ganske uskadeligt for brevduer, som endog kunne drikke natriumfluoridholdigt vand uden at tage skade, hvorfor kontrollen forelagde sagen for landbrugsministeriets giftnævn, som for sit vedkommende henstillede, at der blev rejst tiltale mod apoteket for at have bragt et bekæmpelsesmiddel på markedet, forinden det var klassificeret af nævnet, og uden at

nævnet havde godkendt etikette og brugsanvisning for midlet. Giftnævnet foreslog iøvrigt, at sagen blev forelagt indenrigsministeriet til udtalelse med henblik på spørgsmålet om, hvorvidt der i sagen forelå overtrædelse af § 5, stk. 5, i indenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 305 af 9/10-61, som angiver, at rekvisitioner på gifte til bekæmpelsesmidler skal afvises af politiet, idet rekvirenten skal henvises til at anvende de i handelen værende af landbrugsministeriets giftnævn klassificerede midler. Kontrollen fremsendte sagen til sundhedsstyrelsen med bemærkning, at der efter kontrollens opfattelse forelå en overtrædelse af nævnte bestemmelser, men at kontrollen tillige var af den opfattelse, at der ikke burde foretages noget i denne anledning, fordi der var et cirkulære under udarbejdelse vedrørende undertegnelse af giftrekvisitioner. Sundhedsstyrelsen var enig i de af giftnævnet og kemikaliekontrollen fremsatte synspunkter, og indenrigsministeriet meddelte kemikaliekontrollen, at det omhandlede forhold efter indenrigsministeriets opfattelse strider mod den nævnte bestemmelse, men at indenrigsministeriet var enig med kemikaliekontrollen i, at der efter omstændighederne ikke burde rejses tiltale mod indehaveren af apoteket i anledning af den nævnte overtrædelse. Indenrigsministeriet tilføjede, at ministeriet den 15. maj 1964 havde udstedt et cirkulære til politidirektøren i København, samtlige politimestre og samtlige apoteker angående giftrekvisitioner. Kemikaliekontrollen anmodede derefter vedkommende politimester om at rejse tiltale mod indehaveren af apoteket for overtrædelse af § 19 i landbrugsministeriets bekendtgørelse nr. 289 af 25/9-61 og om at søge sagen afgjort med en bøde på ikke under 200 kr., som apotekeren vedtog.

Ansvarsbestemmelserne

Et selskab havde ladet en chauffør køre med en jeep med lad læsset med Bladanpudder uden at have givet chaufføren instruktion om, at han skulle udvise særlig forsigtighed ved transport af bekæmpelsesmidlet, således at en af pakningerne på 25 kg, der ikke var anbragt forsvarligt, og som ikke var fastgjort eller fastbundet, faldt af køretøjet under kørslen. Selskabet havde land-

brugsministeriets tilladelse til forhandling af bekæmpelsesmidler i fareklasse A, hvilket betød, at selskabet var i besiddelse af bekendtgørelsen. Formanden for selskabets bestyrelse vedtog en bøde på 200 kr.

En sprøjteentreprenør, som havde sprøjtet med et dinitro-ortokresolholdigt bekæmpelsesmiddel, efterlod ved vejkannten 2 tomme dåser, som han havde kørt flade med traktoren, samt 5 kg af sprøjtemidlet, hvilke dele han senere ville afhente, når han havde afregnet med gårdejereren, som han havde sprøjtet for. Endvidere havde han spildt ca. 4-5 liter sprøjtevædske på vejen ved påfyldning af sprøjtevædsken. Til fremstillingen af sprøjtevædsken havde han hentet vand fra et bæk, hvor denne passerer omtalte vej. En fiskemester, som fandt de ovennævnte effekter i kanten af vejrabatten, hvor denne fører over bækken, anmeldte sprøjteentreprenøren til politiet. Sprøjteentreprenøren havde ikke tænkt over, at hans handlemåde med hensyn til at stille dåserne fra sig ved offentlig vej kunne medføre nogen fare for forgiftningstilfælde, hvis eventuelt børn fik fat i dåserne, eller at der kunne opstå fare for forgiftning af bækken, men han erkendte, at han i det foreliggende tilfælde havde handlet ubetænksomt ved at efterlade dåserne ved vejkannten ud til offentlig vej og umiddelbart op til et vandløb, der er i forbindelse med et fiskeri, og han vedtog en bøde på 100 kr.

En politimester forespurgte, hvorvidt der skønnedes at foreligge overtrædelse af ansvarsbestemmelserne i anledning af, at en forpagter havde ladet en mark sprøjte med et bekæmpelsesmiddel i fareklasse A og havde udstroet hvedekorn forgiftet med et bekæmpelsesmiddel i fareklasse A, formentlig i den hensigt at forebygge skader ved at vildgæs åd af afgrøden, hvorved en del gæslinger og enkelte andre vilde fugle fandtes døde af forgiftning. I denne anledning meddelte landbrugsministeriet politimesteren, at de i loven indeholdte bestemmelser om imødegåelse af forgiftningsfare alene tager sigte på forebyggelse af skader på mennesker og husdyr, og at der efter landbrugsministeriets opfattelse derfor ikke er hjemmel i bekæmpelsesmiddellovgivningen til at straffe for forgiftningsskader, der påføres vildt. Forpagteren blev idømt en bøde på 200 kr. for overtrædelse af jagtlovens § 39, stk. 2, jfr. § 32.

Detailhandelens salg af bekæmpelsesmidler

På et markfrøkontor forefandtes 1×25 kg Thiodanpulver i anbrudt pakning, nu kun vejende 24 kg brutto. Pakningen var forsynet med en mærkeseddel forsynet med en gårdejers navn og adresse, og pakningen var returneret fra gårdejeren til markfrøkontoret, fordi gårdejeren ikke kunne opbevare pakningen tilstrækkeligt tørt. Markfrøkontoret forklarede, at de var klar over, at de ikke måtte opbevare pakningen, hvorfor de havde meddelt gårdejeren, at pakningen ville blive returneret ved lejlighed. Gårdejeren forklarede, at markfrøkontoret ikke måtte have brudte pakninger på lager, men at de alligevel ville opbevare den, da de var klar over, at han ikke selv kunne opbevare den tørt. I overensstemmelse med fast praksis anmodede kontrollen vedkommende politimester om at rejse tiltale mod markfrøkontoret, om at søge markfrøkontoret pålagt en bøde på 200 kr. samt at søge den brudte pakning konfiskeret ved dom. Politimesteren udtalte overfor kontrollen: »Efter det foreliggende er der næppe tale om opbevaring med salg for øje, jfr. § 9, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 289/61. Da det forekommer mig, at der i høj grad foreligger undskyldende momenter i forbindelse med den stedfundne opbevaring, som iøvrigt sikkerhedsmæssigt umiddelbart må være at foretrække fremfor pakningernes forbliven hos gårdejeren, skal jeg udtale, at påtale for overtrædelse af § 10, stk. 2, undlades, og at pakningerne tilbagesendes til gårdejeren«. Kontrollen fremsendte sagen til landbrugsministeriet med bemærkning, at der ganske vist ikke var tale om opbevaring med salg for øje, da pakningen i forvejen var solgt og betalt af gårdejeren, men at § 9, stk. 1 i bekendtgørelse nr. 289/61 udtrykkelig fastlægger, at der ved salg tillige forstås fordeling, og at kontrollen skulle bemærke, at al kontrol med handel med eller fordeling af bekæmpelsesmidler vil være umuliggjort, dersom forbrugere, som ikke selv ønsker at opbevare anbrudte pakninger, kan opbevare sådanne hos de autoriserede forhandlere. Landbrugsministeriet meddelte politimesteren, at landbrugsministeriet var enig med kemikaliekontrollen i, at tiltalen for overtrædelse af § 10, stk. 2, burde opretholdes, i hvilken forbindelse landbrugsministeriet henlede opmærksomheden på, at forbudet i den nævnte bestemmelse om-

fattede den blotte tilstedeværelse af åbnede pakninger af de omhandlede midler. Markfrøkontoret vedtog en bøde på 200 kr.

Et firma, som forrige finansår ansøgte om tilladelse til forhandling af bekæmpelsesmidler i fareklasse A, blev nægtet tilladelsen, fordi hverken politimesteren eller kredslægen kunne anbefale, idet firmaet gang på gang havde tilsidesat de for forhandling af levnedsmidler gældende bestemmelser, men fik af politimesteren tilladelse til forhandling af bekæmpelsesmidler i foreklasse B, idet det samtidig blev tilkendegivet firmaet, at det ikke måtte have lager af bekæmpelsesmidler i fareklasse A, at det ikke måtte modtage ordre på bekæmpelsesmidler i fareklasse A, samt at dette også gjaldt, selv om fabrikant, importør eller grossist sendte den bestilte vare direkte til forbruger. Firmaet havde ved kontrollens besøg fortsat lager af bekæmpelsesmidler i fareklasse A stammende fra den tid, da han endnu havde tilladelse til handel med bekæmpelsesmidler i fareklasserne A og B. Det var tidligere meddelt firmaet, at lageret skulle tilintetgøres efter forud aftale med kredslægen, eller at lageret skulle returneres til fabrikant eller importør. Firmaet, som i retten hævdede, at man ikke vidste, hvor man skulle gøre af det eksisterende beskedne lager af bekæmpelsesmidler i fareklasse A, blev idømt en bøde på 150 kr.

Et selskab opbevarede en brudt pakning Tomorin til eget brug i sit lagerlokale udenfor aflåset giftskab, og selskabet opbevarede også 2×25 kg af et andet bekæmpelsesmiddel i fareklasse B udenfor aflåset giftskab. Der var strøet Tomorin ud således, at en del var gået ud gennem sprækkerne under porten og havde lagt sig på gårdspladsen, hvorved kravet om, at midlet skal udlægges på en sådan måde, at andre dyr og børn ikke kan udsættes for forgiftning, ikke var overholdt. Selskabet, som tidligere var pålagt en bøde for overtrædelse af bekæmpelsesmiddel-lovgivningen, vedtog en bøde på 400 kr.

Et selskab udvejede natriumklorat i »Marie-kiks« dåser, hvilke dåser blev forsynet med hvide etiketmærker med selskabets navn og med maskinskrift »kg Natriumklorat«. Ved udvejnningen havde selskabet foruden overtrædelse af de for fabrikanter af bekæmpelsesmidler gældende regler tillige overtraadt justitsministeriets bekendtgørelse nr. 264 af 30. sept. 1953 om transport,

opbevaring, forhandling og anvendelse af klorater og indenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 305 af 9/10-61 om fremstilling, udlevering og opbevaring af gifte og sundhedsfarlige stoffer, hvilke 2 sidstnævnte bekendtgørelser ikke ville have været overtrådt, dersom selskabet havde udleveret natriumklorat i den ubrudte originalpakning, som var forsynet med en af landbrugsministeriets giftnævn godkendt etikette mærket »Fareklasse C.« Selskabet vedtog en bøde på 300 kr.

Et selskab opbevarede »Tillantin« til eget brug i en papirsæk fra Toyo Spinning Co. Ltd. uden anden etikettering end et bindemærke påtegnet »Tillantin«, og selskabet opbevarede desuden 1×100 kg natriumklorat uden etikette, idet selskabet hævdede, at natriumkloratet var modtaget således fra fabrikanten. Da forbrugere af bekæmpelsesmidler i fareklasse B kun må opbevare sådanne i den originale pakning, hvori midlet er indkøbt, og da ansvaret for, at pakninger med bekæmpelsesmidler er etiketteret efter lovens forskrifter, er pålagt samtlige handelsled, blev selskabet idømt en bøde på 400 kr.

Et selskab, som ikke havde fornyet sin tilladelse til forhandling af bekæmpelsesmidler i fareklasse B, og som forhandlede Gammasect, havde ved kontrollens besøg 2×1 kg Gammasect, som hver kun indeholdt 500 g, og havde tillige 1×50 kg natriumklorat, som nu kun indeholdt 25 kg. Natriumkloratet var blevet udvejet i papirposer. Selskabet vedtog en bøde på 400 kr.

Lov om gifte og sundhedsfarlige stoffer

Et pletrensemiddel, som bl.a. blev forhandlet i aerosolform, viste sig ved analyse bl.a. at indeholde perklorætylen og benzol, der begge er optaget i lovens liste III, klasse A. Da aerosolbeholdere i medfør af indenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 304 af 9/10-61 om anvendelse af visse gifte og sundhedsfarlige stoffer ikke må indeholde organiske opløsningsmidler, som er optaget i nævnte listes klasse A, var giftlovgivningens ansvarsparagraf overtrådt. Selskabet forklarede, at selskabets nuværende direktør var tiltrådt ca. 1½ år efter lovens ikrafttrædelse, hvorfor han var gået ud fra, at alle formaliteter med hensyn til de af selskabet forhandlede sundhedsfarlige stoffer var bragt i orden af den afgæde

direktør. Selskabet havde ikke henvendt sig til den udenlandske fabrik angående pletrensemidlets indhold, hvis sammensætning fabriken iøvrigt havde holdt hemmeligt af fabrikationshensyn, førend kontrollen i henhold til giftlovgivningens bestemmelser havde anmodet selskabet om at meddele kontrollen, hvorvidt pletrensemidlet indeholdt sundhedsfarlige stoffer, da sådanne ikke var anført på etiketterne. Da forhandling af præparater i aerosolbeholdere indeholdende et eller flere af de i liste III klasse A nævnte organiske opløsningsmidler måtte betegnes som en alvorlig overtrædelse af giftlovgivningens regler, anmodede indenrigsministeriet politimesteren i København om at rejse tiltale mod selskabet for den nævnte lovovertrædelse. Selskabet vedtog en bøde på 1000 kr.

Et selskab forhandlede en række præparater, som dels indeholdt gifte, som er optaget i lovens liste I B, og som dels indeholdt sundhedsfarlige stoffer optaget i lovens liste II og liste III under total tilsidesættelse af giftlovgivningens etiketteringsregler, ligesom selskabet ikke havde afæsket modtagerne af de giftholdige præparater erklæring om, på hvilket grundlag giftene fordredes udleveret, eller havde ført specielle fortegnelser eller kartoteker over modtagerne af gifte. Selskabet kunne til rapport erkende overtrædelserne, men hævdede, at selskabet ved henvendelse i indenrigsministeriet eller hos kemikaliekontrollen ikke havde kunnet få fornødne oplysninger om etiketternes affattelse. Det skal bemærkes, at selskabet ved henvendelse til kontrollen altid havde fået de spørgsmål, som selskabet stillede, besvaret, men at selskabet først efter et besøg af kontrollen havde henvendt sig til kemikaliekontrollen med konkrete oplysninger om præparaternes indholdsstoffer og med anmodning om vejledning i den nøjagtige udarbejdelse af etiketterne, og at selskabet overhovedet ikke havde stillet kontrollen noget som helst spørgsmål om affattelse af etiketter til de præparater, som indeholdt gifte. Indenrigsministeriet anmodede politimesteren i Hvidovre om at rejse tiltale og om at søge sagen afgjort med en bøde af passende størrelse.

En grosserer havde fremstillet etiketter til en række sundhedsfarlige stoffer (benzin, blegevand, salmiakspiritus, stenkulsnafta, terpentin, cellulosefortynder m.fl.) med samme advarselstekst uanset indholdet. Der blev angivet, at alle var farlige at indånde,

og der blev angivet, at alle var brandfarlige. Da grossererens lo-vede at drage omsorg for, at der blev fremstillet ny etiketter med den for hvert enkelt stof krævede advarselstekst, meddelte indenrigsministeriet grossererens, at man ikke fandt anledning til, at der blev foretaget videre i sagen, idet man forudsatte, at alle etiketterne til sundhedsfarlige stoffer enten allerede var eller snarest ville blive udformet i nøje overensstemmelse med giftlovgivningens krav. Da det viste sig, at grossererens dels fortsatte med at anvende de omtalte etiketter og dels havde fremstillet ny etiketter, som ikke nøje svarede til kravene, blev der rejst tiltale, og grossererens vedtog en bøde på 300 kr.

Et selskab forhandlede sundhedsfarlige stoffer forsynet med etiketter som ikke overholdt de stillede krav. Selskabet meddelte, at man nu fremstillede etiketter, som var i orden. Selskabet fortsatte imidlertid med at levere flasker med de gamle etiketter, og sundhedsfarlige stoffer var påfyldt flasker, som normalt anvendes i husholdningen til brug ved madlavning. Selskabets direktør erkendte, at han ikke havde givet personalet fyldestgørende instruks om, at der ikke må anvendes glatte flasker til sundhedsfarlige stoffer. Sagen blev afsluttet med en bøde på 300 kr.

En fabrikant havde fra indenrigsministeriet fået pålæg om at bringe sine etiketter til sundhedsfarlige stoffer i orden med tilkendegivelse af, at gentagelsestilfælde måtte forventes at medføre tiltalerejsning. Fabrikanten havde derefter fremstillet etiketter til koncentreret 32 pct. eddikesyre, på hvilke ordene: »Farlig at nyde ufortyndet« ikke forefandt, hvilken advarselstekst skulle have været anført i hvid skrift på sort bund. Sagen blev afsluttet med en bøde på 300 kr.

En farve- og lakfabrik, som forhandlede terpentin, som kun var forsynet med en hvid etikette angivende firmanavn og terpentin, og som forhandlede zincfluat indeholdende et salt af flus-kiselsyre i plastikposer (hvilken emballage ikke anses for at være tilstrækkelig stærk) forsynet med blåt påtryk »Giftigt. Giftigt. Giftigt« og ellers kun præparatets navn, firmanavn og brugsanvisning, blev pålagt en bøde på 300 kr.

Der har været rejst tiltale mod en lang række detailhandlere (brugsforeninger, farvehandlere, købmænd og materialister) for forhandling af sundhedsfarlige stoffer, som ikke var lovformeligt

etiketterede, og for forhandling af sundhedsfarlige stoffer i flasker, der normalt anvendes i husholdningen til drikkevarer, madlavning, medicin og kosmetiske præparater. Når etiketteringen har overholdt hidtil gældende bestemmelser, er sagerne afgjort med advarsler. Når emballeringen har været ulovlig, er der pålagt bøder varierende fra 100 til 500 kr.

En »Haarspray« i aerosolform, hvoraf der fra Tyskland var importeret 1008 beholdere, indeholdt 1 pct. af det sundhedsfarlige stof metylendiklorid, som er optaget på liste III klasse A i giftlovgivningen. Da sådanne sundhedsfarlige organiske opløsningsmidler i henhold til indenrigsministeriet bekendtgørelse nr. 304 af 9. oktober 1961 om anvendelse af visse gifte og sundhedsfarlige stoffer dels ikke må forefindes i kosmetiske præparater og dels ikke må forefindes i aerosolbeholdere, anmodede indenrigsministeriet sundhedspolitiet i København om, at der måtte blive rejst tiltale, og at sagen søgtes afgjort med en bøde af passende størrelse.

En grosserer havde undladt at anmelde til arbejdstilsynet, at han med henblik på udlevering udvejede gifte optaget på giftlovgivningens liste I A (salte af hydrogencyanid). Midlerne blev kun forsynet med en hvid etikette med giftens navn og en mærkeseddel med kundens navn og adresse samt med et giftmærke, som kun svarede til hidtil gældende bestemmelser. Giften opbevarede dels i to aflåsede garager, som ikke var afmærkede som giftrum, og i hvilke garager der opbevarede andet end gifte, dels på åben hylde i lagerlokale og dels i uaflåset kontorskab, som ikke var afmærket som giftskab. Udvejninger af sundhedsfarlige stoffer optaget på giftlovgivningens liste II blev kun forsynet med firmaets almindelige hvide etiketter. Indenrigsministeriet anmodede sundhedspolitiet i København om, at der måtte blive rejst tiltale, og at sagen søgtes afgjort med en bøde af passende størrelse. Grossereren vedtog en bøde på 800 kr.

CPAC — samarbejdet

Ved H. HEDEGAARD POVLSEN

I dagene 3., 4. og 5. juni d.å. holdt CPAC sit 8. møde. Mødet fandt sted i Wageningen, Holland efter invitation af Dr. C. J. Briejér, direktør for Plantenziektenkundige Dienst, Wageningen.

Om CPAC-komiteens sammensætning henvises til Tidsskrift for Planteavl 1964, bind 67 pag. 859, men supplerende kan det oplyses, at Frankrig foruden at beklæde formandsposten har en fast observatør ved møderne: Dr. G. Viel, 13 Avenue du President Roosevelt, Sceaux, Seine-et-Oise.

Ved dette års møde blev Østrig optaget som nyt korresponderende medlemsland, men samtidigt gik Kenya ud af samarbejdet, idet Kenyas personligt indvalgte kontaktmænd fratrådte sin stilling.

På mødet blev en række nye analysemetoder vedtaget til offentliggørelse i FAO Plant Protection Bulletin. Desværre kan offentliggørelsen i dette tidsskrift ikke følge trit med udviklingen og vedtagelsen af nye analysemetoder. Men det kan nu røbes, at CPAC arbejder med en allerede vidt fremskreden plan om at udgive et samlet værk omfattende samtlige metoder vedtaget af CPAC.

Et udvidet samarbejde med AOAC (The Association of Official Agricultural Chemists) blev planlagt, og som et vigtigt led i dette samarbejde er det tanken at invitere en observatør fra AOAC med til næste års CPAC-møde. Det er håbet, at man gennem et mere intimt samarbejde mellem CPAC og AOAC kan nå frem til metoder med verdensomspændende accept, og at disse metoder kan komme til at danne grundlag for FAO's og WHO's arbejde med fastlæggelse af specifikationer for pesticider til henholdsvis agrikulturel og human sundhedsmæssig anvendelse.

Danmark har inviteret CPAC til at afholde næste års møde her i landet. Datoen for mødet blev fastsat til 8., 9., 10. og 11. juni 1965.